

23 DEC 2010

Република Србија
Привредни апелациони суд
2 Пж 2664/10
09.12.2010. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Милице Милановић-Траиловић, председника већа, судија Горана Савића и Снежане Новчић, чланова већа, у парници тужиоца Аутротранспортно предузеће „Војводина“ АД – у стечају, Нови Сад, чији је пуномоћник Радмила Букарица, адвокат из Сремских Карловаца, против тужених: 1. Република Србија, коју заступа Републички јавни правобранилац, 2. Град Нови Сад, кога заступа Градски јавни правобранилац, и 3. Јавно градско саобраћајно предузеће „Нови Сад“, Нови Сад, чији је пуномоћник Предраг Загорчић, адвокат из Новог Сада, уз учешће умешача на страни тужиоца Илије Девића из Београда, чији је пуномоћник Емир Јашаревић, адвокат из Београда, ради накнаде штете у износу од 388.858.845,83 динара, одлучујући о жалбама тужиоца и умешача против пресуде Трговинског суда у Новом Саду П 220/09 од 22.04.2009. године, у седници већа дана 09.12.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Жалба тужиоца и жалба умешача СЕ ОДБИЈА у односу на првотуженог и трећетуженог, па се пресуда Трговинског суда у Новом Саду П 220/09 од 22.04.2009. године ПОТВРЂУЈЕ у делу става I изреке (одбијање тужбеног захтева у односу на првотуженог и трећетуженог), као и у ставу II и IV изреке.

II УКИДА СЕ иста пресуда у делу става I изреке, у коме је тужбени захтев за наплату износа од 388.858.845,83 динара с каматом и трошковима одбијен у односу на друготуженог, као и у ставу III изреке, и предмет се у овом делу враћа првостепеном суду ради одржавања нове главне расправе.

Образложење

Наведеном пресудом у ставу I изреке тужбени захтев којим је тужилац тражио да се првотужени, друготужени и трећетужени обавезу да солидарно плате тужиоцу износ од 388.858.845,83 динара са каматом почев од 01.03.2007. године, као и трошкове поступка у износу од 534.000,00 динара је одбијен. У ставу II изреке обавезан је тужилац да првотуженом плати трошкове парничног поступка у износу од 242.500,00 динара, у ставу III изреке обавезан је тужилац да

друготуженом плати парничне трошкове у износу од 371.500,00 динара, а у ставу IV изреке обавезан је тужилац да на име парничних трошкова плати трећетуженом износ од 375.500,00 динара.

Против ове пресуде жалбе су изјавили тужилац и умешач на страни тужиоца.

Тужилац је образложено жалбу изјавио дана 14.05.2009. године, а дана 29.05.2009. године доставио је детаљно образложено допуна жалбе. Умешач је жалбу из свих законских разлога, али без образложења изјавио дана 14.05.2009. године, а дана 18.05.2009. године доставио је детаљно образложење жалбе.

На жалбе и накнадне поднеске одговор је доставио само друготужени. Оснораво наводе жалбе тужиоца, а предлаже да се допуна жалбе одбаци. У односу на умешача предлаже да се жалба без разлога одбаци, као и да се одбаци накнадни поднесак са образложењем жалбе.

Решавајући о жалбама на основу члана 372, 373 и 374 Закона о парничном поступку, и поступајући на основу члана 91 став 3 Закона о уређењу судова. Привредни апелациони суд је одлучио као у изреци из следећих разлога.

У погледу процесних питања и предлога, узрокованих накнадним допунама и образложењима жалби, односно жалбом умешача. Привредни апелациони суд је применио тумачење рока за жалбу садржано у Закључку Врховног касационог суда од 13.09.2010. године, према коме приликом одлучивања о благовремено изјављеном правном леку суд неће разматрати објашњења или допуне навода из поднеска упућеног суду по истеку законског рока за изјављивање тог правног лека, конкретно жалбе, али без посебне одлуке о одбацивању поднеска. Из овог разлога поднесак тужиоца од 29.05.2009. године, односно умешача од 18.05.2009. године нису узети у обзир, као ни одговори друготуженог на ове поднеске. Поред тога, жалба умешача од 14.05.2009. године је благовремена и потпуна (иако без образложења законских разлога за жалбу), па нема основа за њено одбацивање, како предлаже друготужени. Образложење жалбе умешача јесте изјављено у року од 8 дана од дана када је умешач примио повијану пресуду (11.05.2009. – 18.05.2009.), али је поднето по истеку рока од 8 дана од дана када је тужилац примио пресуду (06.05.2009. године), а рок за жалбу умешача тече од дана када тече за странку којој се придружио (члан 210 Закона о парничном поступку). Стога је жалба умешача од 14.05.2009. године благовремена, а образложење жалбе од 18.05.2009. године није, тако да није узето у обзир односно у разматрање.

Полазећи од изложеног, другостепени суд је у разматрање узео жалбу умешача која нема образложење, и жалбу тужиоца од 14.05.2009. године, као и одговор друготуженог на жалбу тужиоца.

Тужилац у жалби посебно наводи да кључни закључак првостепеног суда не произилази из чињеничног стања, а поготову не из писане документације, већ из писаних доказа у предмету произилази супротно, при чему првостепени суд произвољно тумачи одредбе Генералног урбанистичког плана Града Новог Сада до 2021. године, јер је Скупштина Града Новог Сада на седници дана 03.03.2006. године донела Одлуку о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада, која је објављена у „Службеном листу Града Новог Сада“ бр. 10 од 14.04.2006. године и према којој одлуци ради измештања приградског терминала са Рибе пијаци на локацију садашње међумесне аутобуске станице, међуградска станица градиће се на простору радне зоне „Север II“ на парцели 3351 КО Нови

Сад I и тужилац је нову аутобуску станицу изградио управо у складу са наведеним изменама Генералног плана и са Уговором који је закључио са Градом. Према Плану и Уговору ранија односно стара аутобуска станица била би терминал само за приградски аутобуски саобраћај од дана када тужилац изгради и добије употребну дозволу за нову аутобуску станицу. Супротно томе трећетужени није пребацио приградске поласке и одласке на локацију старе аутобуске станице, већ поред ње, а аутобуска станица служи за међуградски и међународни саобраћај, супротно Плану и Уговору, у чему је и одговорност трећетуженог за штету према тужиоцу. Друготужени је оснивач трећетуженог, па је био у могућности да и кроз органе управљања примора трећетуженог да поштује Уговор, односно Генерални план, што друготужени није учинио и на тај начин је проузроковао штету тужиоцу дозволивши трећетуженом да и даље обавља станичне услуге за међумесне превознике на старој аутобуској станици. Из ових и других разлога наведених у жалби тужилац предлаже да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

У одговору на жалбу тужени оспорава све наводе тужиоца, а посебно истиче да је првостепени суд правилно применио материјално право – одредбе Генералног плана Града Новог Сада до 2021. године. Овим Генералним планом предвиђено је постојање две локације међумесних аутобуских станица, а тужилац се погрешно и парцијално позива само на Одлуку о изменама и допунама Генералног плана, уместо на пречишћени текст Генералног плана. Друготужени је своју уговорну обавезу из тачке 5 испунио у целости, у виду усмеравања саобраћаја на локацију нове међумесне станице. Позивање жалбе на овлашћења друготуженог према трећетуженом су беспредметна у ситуацији када ни Генералним планом ни Уговором није предвиђена забрана обављања превоза са међумесне аутобуске станице која је постојала пре изградње аутобуске станице тужиоца. Друготужени својим радњама није проузроковао штету тужиоцу, па предлаже да се жалба тужиоца одбије.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 372 Закона о парничном поступку. Привредни апелациони суд налази да је жалба тужиоца основана у делу у коме је првостепеном пресудом одбијен тужбени захтев у односу на друготуженог, укључујући и трошкове, док је неоснована у односу на првотуженог и трећетуженог. Побијана пресуда, у погледу друготуженог, захваћена је битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, на коју се жалбом тужиоца указује, иако без позивања на законску одредбу, а услед погрешне примене материјалног права чињенично стање је непотпуно утврђено, па како на примену материјалног права другостепени суд пази по службеној дужности, то је последично основана и необразложена жалба умешача, у односу на друготуженог.

Из списка се утврђује, у битном, да је тужбени захтев за накнаду штете заснован на тврдњама тужиоца да је он изградио аутобуску станицу у Новом Саду, намењену за међумесни и међународни саобраћај, а да је претходно закључио уговор са друготуженим, по ком уговору је друготужени био дужан да измести међумесни и међународни саобраћај на новоизграђену станицу. До тог измештања није дошло, већ се тај саобраћај обавља и на старој станици, којом управља трећетужени, а која не испуњава услове за рад, услед чега тужилац трпи штету у виду измакле користи у износу који је на основу налаза вештака тужилац определио на 388.858.845,83 динара за одређени временски период. Према

наводима тужбе, за накнаду ове штете одговорни су солидарно друготужени, који није извршио своје уговорне обавезе, трећетужени, који и даље обавља делатност аутобуске станице за међумесни и међународни саобраћај, као и првотужени који није забранио рад аутобуске станице у саставу трећетуженог.

Побијаном пресудом тужбени захтев за накнаду штете је одбијен у односу на сва три тужена. Суд је већ на припремном рочишту за главну расправу одлучио да се изведе доказ вештачењем, ради утврђивања висине потраживања тужиоца, о чему је два дана касније донео посебно решење. Након изведеног доказног поступка суд је побијаном пресудом одбио тужбени захтев, са образложењем да првотужени и трећетужени нису пасивно легитимисани за накнаду штете из разлога наведених у образложењу, а да је друготужени страна верна уговору, која је своју уговором преузету обавезу испунила у целости. Суд наводи да Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године („Сл. лист Града Новог Сада“ бр. 39/06) није предвиђено измештање међумесног и међународног аутобуског саобраћаја са локације аутобуске станице у Булевару Јаше Томића 6 на новоизграђену аутобуску станицу. Генералним планом је само предвиђено измештање терминала на Рибљој пијаци на локацију код железничке станице. Такође, Град у оквиру своје надлежности не може да измести аутобуску станицу којој је републичко министарство утврдило да испуњава услове за рад прописане Законом о превозу у друмском саобраћају, већ може да измести само аутобуски терминал према члану 32 став 2 Одлуке о јавном превозу путника. Друготужени Град је у оквиру своје надлежности поступио по члану 5 Уговора закљученог са тужиоцем и донео већи број решења из своје надлежности о регулисању саобраћаја, којим је саобраћај усмерен на локацију нове станице.

Привредни апелациони суд налази да разлози првостепеног суда нису засновани на исправама у списима, као и да прописи и акти на које се суд позвао нису правилно примењени, све то када је реч о евентуалној обавези друготуженог.

У побијаној пресуди недостаје одговор на основно спорно питање – шта је предмет уговорне обавезе друготуженог, односно да ли је друготужени био у обавези да међумесни и међународни превоз измести на нову аутобуску станицу, како тврди тужилац.

Уговор тужиоца и друготуженог од 08.05.2006. године заснован је, према преамбули уговора, на решењима садржаним у Генералном плану Града Новог Сада до 2021. године („Сл. лист Града Новог Сада“, бр. 24/00, 12/03 и 10/06). Према члану 1 Уговора овим уговором уређују се међусобна права и обавезе уговорних страна у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити тужилац на локацији која је предвиђена Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године. Обезбеђивањем нове међумесне аутобуске станице створиће се услови за измештање приградског терминала са Рибље пијаци на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију, у складу са Генералним планом. Према члану 5 Уговора, Град Нови Сад се обавезује да након што тужилац добије употребну дозволу за новоизграђени објект међумесне аутобуске станице, регулише аутобуски саобраћај, као и да трасе линија у градском и приградском саобраћају и аутобуска стајалишта уреди у складу са новом локацијом, а на основу налаза и препорука Анализе одвијања јавног превоза путника, коју припреми Јавно предузеће „Урбанизам“ Завод за урбанизам Нови Сад.

Неспорно је да је тужилац аутобуску станицу изградио и за њу добио употребну дозволу дана 28.02.2007. године, као и решење надлежног министарства од 23.01.2007. године да аутобуска станица испуњава услове за рад.

Уговорне стране у наведеном уговору су тужилац као привредно друштво - с једне стране и друготужени Град Нови Сад - с друге стране. Под Градом се подразумевају и градоначелник, који је уговор потписао, и Скупштина Града, и свакојаки органи управе и градски правобранилац, а и право Града да оснива јавна предузећа којима и управља.

Када је Град потписао уговор са тужиоцем, позвао се на свој тада важећи Генерални план објављен закључно са стањем на дан потписивања уговора („Сл. лист Града Новог Сада“ бр. 10/06 од 14.04.2006. године). У том Генералном плану, који су обе стране имале у виду приликом закључивања уговора, јасно стоји наслов „Локација Међуградске аутобуске станице и приградског терминала“ и текст „ради измештања приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње Међуградске аутобуске станице, међуградска станица градиће се на простору радне зоне „Север II“ на парцели бр. 3351 КО Нови Сад I уз могућност подземне везе испод железничке станице.“ Првостепени суд у побијаној пресуди ову Одлуку о изменама и допунама Генералног плана Града Новог Сада није ни поменуо ни применио, а требало је, јер је на основу ње тужилац закључио уговор са Градом, па је стога она од значаја и за тумачење уговора и за утврђивање обавеза уговорних страна, односно обавезе друготуженог, јер би из исте произишло да је друготужени овим Планом предвидео постојање једне и то нове међуградске аутобуске станице и једног приградског терминала који ће са Рибље пијаце бити измештен на локацију садашње међуградске аутобуске станице што би значило да садашња међуградска аутобуска станица престаје да постоји, осим као приградски терминал и то зато што ће се изградити нова међуградска аутобуска станица.

Тачно је навођење првостепеног суда, а разуме се и друготуженог у одговору на жалбу, да постоји и пречишћени текст Генералног плана, објављен у „Сл. лист Града Новог Сада“ бр. 39/06 од 25.10.2006. године, у коме је пречишћено и питање нове, старе, једне или две аутобуске станице, тако што су у тексту остале речи „предвиђа се измештање терминала на Рибљој пијаци на локацију код железничке станице или на ранжирну станицу“.

Очигледна је разлика Генералног плана који је био основ уговора и Генералног плана који је пречишћен после закључења уговора. Разуме се да Град има право да своје планове доноси, мења и пречишћава по својој вољи и потреби, али се исто тако разуме да се уговорени услови не могу мењати вољом једне стране, а ако се то већ догоди, то би морало нешто и да кошта страну која једнострано мења услове уговора. Дакле, План из „Службеног листа“ бр. 39/06 јесте битна чињеница, али је План из „Службеног листа“ бр. 10/06 битнија чињеница, јер је уговор закључен на основу њега, а о тој битнијој чињеници побијана пресуда нема никакве разлоге.

Закључак првостепеног суда да друготужени Град није ни овлашћен за измештање аутобуске станице погрешно је заснован на Одлуци о јавном превозу путника, јер је реч о Одлуци која се односи само на градски и приградски превоз путника. Материјално право у овом делу није ни примењено, јер би произишло да постоји неки пропис по коме само републички органи одлучују где ће бити локација међумесних аутобуских станица у градовима и општинама у Србији,

иако управо акти Града Новог Сада – Генерални планови – указују да Град одлучује о том питању.

Перазумљиво је и противречно позивање првостепеног суда на решења којима је друготужени наводно извршио обавезу из члана 5 Уговора. На ова решења се иначе позивао и друготужени већ у одговору на тужбу, као доказ да је извршио своју уговорну обавезу из члана 5 Уговора. Управо ова решења су од значаја за основно питање – а шта је уопште била уговорна обавеза друготуженог.

Решење туженог (његовог органа) од 28.05.2007. године гласи: „Аутобуска станица на Булевару Јаше Томића бр. 6 одређује се за аутобуски терминал, искључиво за приградски превоз путника.“

Решење туженог од 18.06.2007. године гласи: „Налаже се ЈГСП „Нови Сад“ из Новог Сада, ул. Футошки пут бр. 46, да аутобуску станицу на Булевару Јаше Томића бр. 6 стави у функцију аутобуског терминала, искључиво за приградски превоз путника, у року од 1 дана од дана пријема овог решења.“

Закључак туженог о дозволи извршења од 26.06.2007. године гласи: „Извршенику ЈГСП „Нови Сад“ из Новог Сада налаже се да до 28.06.2007. године поступи по решењу од 18.06.2007. године и да у складу са истим аутобуско стајалиште у Новом Саду на Булевару Јаше Томића бр. 6 стави у функцију аутобуског терминала, искључиво за приградски превоз путника. Уколико извршеник не поступи по овом налогу организоваће се извршење тако што ће се саобраћајном сигнализацијом регулисати забрана саобраћаја за аутобусе међумесног превоза на улицама које воде ка аутобуском терминалну за приградски саобраћај у Новом Саду, на Булевару Јаше Томића бр. 6.“

Решењем туженог о постављању саобраћајне сигнализације од 26.06.2007. године одређено је постављање саобраћајне сигнализације у складу са Закључком о дозволи извршења с тим да решење производи правно дејство уколико ЈГСП „Нови Сад“ не поступи у складу са Закључком.

Коначно, решење туженог од 01.08.2007. године гласи: „Одређује се аутобуски терминал за приградски превоз путника на локацији предвиђеној Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године, на Булевару Јаше Томића, код Железничке станице. Доношењем овог решења престаје да важи решење Градске управе за саобраћај и путеве од 28.05.2007. године.“

Дакле, постоје три сагласна решења са једним закључком, и затим једно потпуно супротно решење од 01.08.2007. године. Према оним првим, стара аутобуска станица је аутобуски терминал искључиво за приградски превоз, са забраном саобраћаја за међумесне аутобусе, а према последњем терминал за приградски превоз је „на Булевару Јаше Томића, код Железничке станице“, без помињања старе аутобуске станице која је такође на тој локацији.

Код овако супротних решења, нејасно је коју и какву уговорну обавезу је друготужени извршавао. Ако није било обавезе у погледу измештања међумесног аутобуског саобраћаја на нову аутобуску станицу, зашто су доношена решења којима се стара аутобуска станица искључује из међумесног саобраћаја, и претвара искључиво у терминал приградског саобраћаја. Ако је постојала обавеза измештања, зашто је решењем од 01.08.2007. године престало да важи решење од 28.05.2007. године. Ако су решења тако очигледно супротна, било је потребно да се у првостепеном поступку ова питања расправе. Образложење првостепеног суда у овом делу, да су наводи умешача ирелевантни и погрешни, није основано, јер је у три сагласна решења и једном закључку јасно наведено да је дотадашња

аутобуска станица сада аутобуски терминал за приградски саобраћај и јасно наведено да трећетужени и даље аутобуску станицу на Булевару Јаше Томића бр. 6 користи као међумесну аутобуску станицу, а не као терминал искључиво за приградски превоз путника, како је то предвиђено решењем од 28.05.2007. године (из образложења решења од 18.06.2007. године).

Разуме се да је Град, преко својих органа, овлашћен да доноси и мења и пречишћава своја решења, али се исто тако разуме да је Град, као уговорна страна, дужан да преко својих органа доноси решења којима се уговорене обавезе извршавају.

На основу наведеног, побијана пресуда је укинута у односу на друготуженог, јер је у том делу заснована на закључку да је друготужени извршио све уговорне обавезе према тужиоцу, а тај закључак је заснован на Генералном плану друготуженог који у време закључења уговора није постојао, и на решењима органа туженог која су противречна, јер доношењем једног престаје да важи друго. На новој главној расправи суд ће отклонити наведене противречности, тако што ће на основу исправа у списима, укључујући и оне исправе и наводе тужиоца, умешача и друготуженог након изјављених жалби, утврдити шта су парничне странке заправо уговориле, посебно у члану 1 и 5 Уговора од 08.05.2006. године, односно шта је била обавеза друготуженог Града као уговорне стране. Да ли је смисао уговора и воља уговорних страна била у томе да поред постојеће аутобуске станице буде изграђена још једна аутобуска станица, тако да истовремено постоје две аутобуске станице за међумесни саобраћај, или је смисао уговора да се након изградње нове аутобуске станице на њу измести целокупан међумесни и међународни саобраћај, а да стара аутобуска станица буде терминал за приградски саобраћај. Какве су уговорне обавезе Града, и на који начин и у којој мери су извршене. Да ли су те уговорне обавезе ограничене на хоризонталну и вертикалну сигнализацију, или се односе на регулисање аутобуског саобраћаја тако да се међумесни аутобуски саобраћај обавља искључиво преко нове аутобуске станице.

Уколико првостепени суд утврди, са јасним разлозима заснованим на исправама и прописима, да тужени Град или није имао било какве обавезе, или да је своје обавезе извршио, онда се питање висине накнаде штете не поставља. У том смислу, било је непотребно одређивање вештачења одмах по припремном рочишту, јер је суд утврдио да на страни тужених нема пасивне легитимације, односно неизвршења уговора, па када нема одговорности за штету, питање њене висине у првостепеном поступку је било очигледно беспредметно. Међутим, када је у првостепеном поступку већ утврђивано и то питање, онда ће суд и у поновном поступку, независно од свог правног става о одговорности друготуженог за евентуалну штету, у ком делу ће утврдити потребне чињенице како је већ наведено, утврдити и евентуално постојање и висину штете, чија накнада је предмет спора, и то на основу одредби члана 266 и члана 189 Закона о облигационим односима.

Са изнетих разлога, на основу члана 376 став 1 и члана 377 став 2 Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу II изреке.

У ставу I изреке жалба тужиоца и умешача је одбијена, јер је за одлуку о одбијању тужбеног захтева у односу на првотуженог и трећетуженог првостепени суд дао довољне разлоге. Жалбом се, уосталом, одлука у односу на првотуженог нити помиње нити побија, а жалбени разлози у односу на трећетуженог нису

основани, и заправо се односе на одговорност друготуженог као оснивача трећетуженог Јавног предузећа.

Захтев за накнаду штете у односу на првотуженог има правни основ у одговорности државе за штету причињену незаконитим и неправилним радом њених органа, а чињенични основ у томе што надлежно министарство није забранило рад старе аутобуске станице, која по наводима тужиоца не испуњава услове за рад. Овај захтев није основан, јер се у парничном поступку може тражити накнада штете која је настала радом државних органа који се односи на оштећеног, али не и радом или нерадом који се односи на трећа лица. Не може суд у парничном поступку, као претходно питање, да утврђује да ли је орган управе био дужан да донесе решење да се трећем лицу забрањује рад, да закључи да је такво решење требало донети, а како није донето, да је држава одговорна за штету због недоношења тог решења, које се не односи на оштећеног, већ на треће лице. Уостаном, у списима је и решење Врховног суда Србије од 11.09.2008. године, којим је тај суд у управном спору одбио захтев тужиоца да својим решењем забрани рад трећем лицу, овде трећетуженом, тако што је тужбу одбацио. Стога је правилан закључак првостепеног суда да првотужени није пасивно легитимисан за накнаду евентуалне штете коју тужилац трпи, па је на основу члана 375 Закона о парничном поступку првостепена пресуда у овом делу потврђена, укључујући и трошкове првотуженог.

Трећетужени је јавно предузеће које управља старом аутобуском станицом (у односу на нову аутобуску станицу тужиоца). Неспорно је да је та стара аутобуска станица деценијама била једина аутобуска станица за међумесни аутобуски саобраћај у Новом Саду што је и тужиоцу било познато. Трећетужени није уговорна страна, и ни на који начин није преузео било какву обавезу према тужиоцу, посебно у смислу престанка рада у погледу међумесног аутобуског саобраћаја. Трећетужени, односно његова аутобуска станица, ради оно исто што је радио свих претходних година, ни првотужени преко својих органа, ни друготужени преко својих органа нису му забранили такав рад, и стога не може постојати одговорност трећетуженог за евентуалну штету коју тужилац трпи тиме што се стара аутобуска станица и даље користи за међумесни аутобуски саобраћај. Како се и у жалби тужиоца наводи, друготужени Град Нови Сад има механизме и овлашћења, као оснивач трећетуженог Јавног предузећа, да утиче на поступање трећетуженог, али то је питање евентуалне уговорне одговорности друготуженог према тужиоцу, а не питање одговорности трећетуженог. Стога је побијана пресуда потврђена и у овом делу, на основу члана 375 Закона о парничном поступку, укључујући и трошкове трећетуженог.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци пресуде.

ГС/ТД

Председник већа - судија
Милица Милановић-Траиловић, с.р.

За тачност отправка